

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Først til hr. Albrechtsen: Jeg mener nu ikke, at der er tale om nogen faktisk misforståelse, som ændrer hele grundlaget for min tale, for Kina er altså rent faktisk ikke motivet for skjoldet; Kina er ikke på noget tidspunkt i den amerikanske argumentation blevet anført som motiv for skjoldet. Det er derimod de vildfarne terrorraketter, slyngelstaternes, men altså også muligheden for, at der i 2010, 2012 uden for statsammenhæng – en bin-Laden f.eks. – kan affyres raketter. Og det er dem, der kan gøre verden og USA langt mere usikker.

Er det ikke en sikkerhed, at den slags vilde raketter kan blive opfanget? Jo, hvis systemet kan opbygges sådan, at en enkelt vanvittig raket bliver fanget, så skaber den ikke øgede katastrofer. Det er ikke Kinas og Ruslands arsenaler, det drejer sig om.

Jeg er godt klart over, at Kina ikke har noget stort arsenal i dag, men min vurdering er altså, at Kina inden for de kommende 10-15 år på grund af den asiatiske udvikling vil få en anden atompolitik, end Kina har i dag. Men det ændrer ikke ved selve grundmotivationen for skjoldet.

Til hr. Søvnald: Jamen det er klart – og det er derfor, der står dialog i forslaget til vedtagelse – at det her er noget, der skal tænkes meget over, og alle elementer skal indtænkes, også det, jeg nævnte til hr. Albrechtsen, at verden jo bliver mere sikker, hvis ikke enkelte vildbasser kan komme til at skabe katastrofer i verden.

Selvfølgelig kan det da ende med, at Danmark og Grønland siger nej. Jeg advarer bare imod, at man kommer i den situation, at vi derefter får splittet NATO op, fordi amerikanerne ingen interesse ser i at beskytte Europa, når vi ikke har nogen forståelse for deres sikkerhedshensyn mod de vilde raketter.

Så jo, selvfølgelig kan Danmark sige nej. Det, der skal ske for øjeblikket, er, at vi undersøger motiverne bag de forskellige forhandlingspositioner og mulighederne.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må sige, at jeg sådan set ikke havde forventet en så dybtgående navitvet fra en så belæst mand som hr. Per Stig Møller.

Nu tror han ikke, at det her er rettet mod Kina. Jamen herregud – hvis man i øvrigt må sige det?

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Det må man ikke.

Keld Albrechtsen (EL):

Det må man ikke.

Jeg vil gerne sige til hr. Per Stig Møller: Alle ved jo, at det her handler om forholdet mellem Kina og USA i de næste 20, 30, 40 år. Udenrigsministeren var så helt præcis inde på, at om 20 år kan det forventes, at Kina også vil opnå rang af supermagt, og så er der to supermagter i verden. Derfor handler den her sag grundlæggende om forholdet mellem USA og Kina.

Jeg vil godt spørge hr. Per Stig Møller, om han er enig i ministerens bedømmelse.

Så må jeg altså sige, at jeg synes, at der venter hr. Per Stig Møller et meget interessant studium i kinesisk atompolitik, for der trænger der altså til at blive summeret lidt op på kendskabet, er jeg nødt til at sige.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Nu anbefaler jeg altid folk at lade være med at tale om Kinas fremtid for at undgå at sige dumheder, og derfor vil jeg også anbefale hr. Albrechtsen at lade være med at være alt for sikker på, hvad der kommer til at ske i Asien de næste 20 år.

Men skulle det her ende med at betyde, at Danmark er trygt og i sikkerhed for kinesiske atomraketter, altså at vi om 20 år har sikkerhed for, at vi ikke får kinesiske atomraketter i hovedet, så er jeg ganske godt tilfreds.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Og så er det hr. Villy Søvnald som ordfører.

Villy Søvnald (SF):

Diskussionen om de amerikanske planer om et missilforsvarssystem er uden undtagelse den vigtigste sikkerhedspolitiske debat i mange, mange år. En amerikansk beslutning om et missilforsvarssystem vil have vidtgående konsekvenser for den globale strategiske sikkerhed.

Det lykkedes som bekendt selv under den kolde krig at etablere et aftalt sikkerhedssystem i stedet for en ukontrollabel kaprustning med indgåelse af en række centrale sikkerhedsaftaler, bl.a. ABM-traktaten, men også en række andre.

Den aktuelle diskussion drejer sig i virkeligheden om, om verden efter den kolde krigs afslutning vil bevare eller opgive et kollektivt aftalesystem.